http://www.napocanews.ro/2015/11/cine-l-a-asasinat-pe-nicolae-iorga.html

Cine l-a asasinat pe Nicolae Iorga?

Nu voi intra în amănuntele cronicii asasinării marelui istoric Nicolae Iorga. S-au făcut filme artistice, câteva documentare şi s-au scris zeci de cărţi şi tone de articole de revistă pe această temă. Toate acestea au aruncat, circa 70 de ani, multe minciuni, idiosincrazii ideologice comuniste şi nu numai, pe seama asasinării marelui cărturar. În noiembrie 1940, România se afla pe terenul confruntării între serviciile de informaţii germane şi sovietice în vederea pregătirii şi pornirii războiului dintre Hitler şi Stalin. În special, Rusia sovietică nu avea niciun interes de stabilitate în ţara noastră şi aşa cum prevedeau planurile generalului sovietic Suvorov, România urma să fie atacată de către URSS în toamna lui 1941, ca stat aliat Germaniei şi pentru a fi anihilate câmpurile petrolifere de pe Valea Prahovei, exploatate în beneficiul Wehrmachtului. Pe fondul instaurării statului naţional-legionar şi a dorinţei membrilor Mişcării Legionare de a se răzbuna sau a trage la răspundere pe cei vinovaţi de asasinarea prin sugrumare a lui C. Z. Codreanu în noiembrie 1938, NKVD a racolat doi agenţi relativ importanţi: Dumitru Grozea, şeful Corpului Muncitoresc Legionar şi pe Traian Boeru, cel care a condus echipa morţii de asasinare a profesorilor Virgil Madgearu şi Nicolae Iorga, în noaptea de 28 noiembrie 1941. Cel mai bun pretext pentru Stalin că România era instabilă politic şi trebuia ocupată ori împărţită teritorial cu Germania, aşa cum s-a procedat în 1939 cu Polonia, în urma Pactului Ribbentrop – Molotov. Să nu se uite faptul că în noiembrie 1940, când Iorga a fost asasinat, Hitler şi Stalin erau buni colaboratori, iar comerţul ruso-german cunoştea o înflorire fără precedent.

Nicolae Iorga este luat de acasă din vila sa de la Sinaia, de lângă soţie, de o echipă din poliţia legionară, condusă de Traian Boeru. Nicolae Iorga nu era iubit de legionari, deoarece a fost unealta lui Armand Călinescu în asasinarea prin sugrumare a lui C. Z. Codreanu, în urma unei scrisori în care îl acuza pe acesta de „necinste sufletească” şi regimul carlist s-a folosit de un proces de ultraj, pentru că Iorga era demnitar, şi l-au închis pe Căpitan. Mai mult, Iorga a fost văzut de N. Steinhardt cum scuipa şi dădea cu picioarele în cadavrele legionarilor executaţi de poliţie în stradă şi aruncate pe caldarâm, în urma asasinării premierului criminal, Armand Călinescu. Cu toate acestea, legionarii nu doreau moartea marelui cărturar, nu neapărat că-l iubeau,

ci intuiau clar consecinţele dezastroase de imagine datorate unui astfel de asasinat. Horia Sima în cartea „Era Libertăţii” descrie cum a încercat cu disperare să-i ajungă din urmă pe asasini şi cum cu o echipă din poliţia legionară au umblat cu maşinile toată noaptea pe Valea Prahovei pentru a preveni asasinatul, după ce au aflat informaţia că Traian Boeru vrea să-l ucidă pe cărturar. Personal a fost sunat Iorga acasă la Sinaia de către liderii legionari din Bucureşti care l-au avertizat că o echipă ieşită de sub control vrea să-l asasineze, dar soţia istoricului nu l-a lăsat pe acesta să fugă. Ciudat? Ea s-a justificat mai târziu la proces că a crezut că telefonul făcea parte din „scenariu”. Nicolae Iorga moare împuşcat în cap la 69 de ani, fiind găsit într-un şanţ, pe şoseaua Ploieşti-Strejnic. Autorii asasinatului sunt Ion Tucan (secretar general al Institutului Naţional al Cooperaţiei), Ştefan Cojocaru (consilier la INC), Traian Baicu (director la INC), Ştefan Iacobete (şofer INC) şi Tudor Dacu (informator al Poliţiei Legionare) sub comanda lui Traian Boieru, agent NKVD infiltrat în structurile legionare. Paradoxal este faptul că Traian Boeru nu este arestat de I. Antonescu, ci lăsat liber. Horia Sima l-a anunţat pe gen. Antonescu că făptaşii crimei Iorga-Madgearu au fost prinşi de poliţia legionara şi-l întreabă ce intenţie are cu ei. Antonescu cere să fie duşi imediat la el. În biroul generalului se găseau Ică Antonescu şi col. Rioşanu. Antonescu i-a primit cu înţelegere şi le-a spus: “aţi lucrat bine, măi băieţi! Canalia asta trebuia de mult să piară!” Boeru imediat dupa vizita la Antonescu, peste doua zile au primit pasapoarte şi au plecat în Germania. Mişcarea Legionară îi eliminase pentru totdeauna din mişcare şi nu mai aveau contact cu legionarii. Nu fusese închis în lagarul de la Buckenwald unde erau ceilalti legionari, trăia într-un cămin german, unde avea casă şi masă, iar între timp toţi trei lucrau. El nu avea voie să vorbească cu ceilalţi legionari sau să intre în clădirea Legaţiei române de la Berlin.

La Viena în 1945, toti legionarii se temeau să discute acest caz şi toţi credeau că la mijloc a fost o mână străină. Dar nimeni nu ştia cine a fost în spatele lui Boeru. După intrarea Rusilor în Austria şi apropierea lor de Viena, legionarii au început să se împrăştie pe drumuri diferite, cât mai spre apus, ca să nu cadă pradă în mâna Ruşilor. Legionarii în drum, aproape de Salzburg, l-au întâlnit pe Boieru cu grupul lui, care a spus că el rămâne pe loc: “pot să vie rusii, noi nu ne temem de ei”. Acest lucru a întărit presupunerea că el fusese un agent al NKVD.

Mai există o mărturie a generalului Nicuşor Dragomir, care a fost închis după război în Siberia şi care a aflat de la un general sovietic căzut în dizgraţie că nu legionarii, ci agentul lor infiltrat în rândurile Mişcării Legionare a pus la cale asasinarea lui Nicolae Iorga din ordinul lui Stalin, pentru a se crea o imagine proastă noului regim şi a induce instabilitatea în ţară, pretext clasic pentru o intervenţie militară sau o împărţeală a ţării între germani şi ruşi.

Mai ciudat este faptul că după război „legionarul” Traian Boeru devine un prosper om de afaceri respectabil, care deşi toată lumea ştia că l-a asasinat pe Iorga, nici justiţia germană şi nici legaţia României comuniste de la Bonn nu a cerut extrădarea sau judecarea acestuia. Mai mult, Boeru a decedat se pare în anonimat la începutul anilor 90, fără să fie deranjat cu cereri de extrădare şi judecată şi nici să fie deranjat de agenţii şefului SRI de atunci, filo-sovieticul Virgil Măgureanu. Traian Boieru era din Constanţa. Fugind în Germania în 1941 numai Traian Boieru, familia sa a rămas în România la Constanţa şi s-au petrecut alte doua lucruri destul de ciudate: nimeni

nu s-a legat în vreun fel de soţia şi copiii lui Traian Boieru dupa 1944, când, se stie, familiile erau deseori puse în situaţia de a plăti ele pentru crimele reale sau imaginare ale celor fugiţi din ţară, aceasta plată însemnând sa suporte felurite tracasari şi persecuţii. Vecinii s-au mirat că familia lui Traian Boieru nu a fost supărată de nimeni adică de autorităţile instalate la putere de Armata Sovietică. Mai mult, pe la finele anilor ’50 familia acestuia a primit permisiunea de a părăsi România si de a pleca în Occident, la Traian Boieru! Asta într-un moment când legionarii înfundau închisorile inclusiv pentru vina de a-l fi „asasinat” pe Nicolae Iorga.

Am convingerea din ce în ce mai certă că dacă s-ar face cercetări pe linie oficială în arhivele NKVD/KGB de la Moscova vom avea surpriza, ca şi cu masacrul de la Katyn – o întorsătură istorică cu 180% a faptelor – că 70 de ani am fost minţiţi despre faptul că Nicoale Iorga a fost asasinat de către legionari. În fapt, marele cărturar a fost ucis de o echipă de agenţi NKVD, condusă de un spion înfiltrat: Traian Boeru, care a făcut jocul comuniştilor.

Ionuţ Ţene
